

ΠΑΝΑΓΙΩΤΑ

ΚΑΙ ΒΙΣΒΙΖΗΣ

ΠΩΣ Ο ΚΑΤΑΔΡΟΜΕΥΣ
ΤΟΥ ΑΙΓΑΙΟΥ ΒΙΣΒΙΖΗΣ
ΕΡΩΤΕΥΘΗΚΕ ΜΙΑ ΝΕΑΡΑ
ΚΟΡΗ ΠΑΠΑ — Η ΛΕΠΙ, Η
ΤΗΣ ΚΑΤΑΡΑΣ ΟΔΗΓΕΙ
ΤΟΝ ΒΙΣΒΙΖΗ ΣΤΗΝ ΧΡΙ-
ΣΤΙΑΝΙΚΗ ΠΙΣΤΙ — Η ΝΕ-
ΑΡΑ ΠΑΝΑΓΙΩΤΑ ΓΙΝΕΤΑΙ
ΚΑΠΕΤΑΝΙΣΣΑ — ΜΙΑ ΣΥΓ-
ΚΙΝΗΤΙΚΗ ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ
ΜΕ ΤΟΝ ΑΝΘΙΜΟ ΓΑΖΗ —
ΕΝΑΣ ΑΤΥΧΟΣ ΓΑΜΟΣ
ΜΕ ΦΛΙΒΕΡΟ ΤΕΛΟΣ.

Θ. Γαζής

— Κάποιο μεγάλο αμάρτημα έκαμε ό Βισβίλης, ψιθύριζαν σιγανά ή μία στην άλλη οι νέες κοπέλλες τών Ψαρρών κάθε φορά που ό θρυλικός άγωνιστής και πυρπολητής Άντώνης Βισβίλης έκανε την εμφάνισή του στην έκκλησία της παραλίας. Γιατί ό φοβερός θαλασσινός πολεμιστής, που άλλτε ποτέ του δέν πατούσε τό πόδι στην έκκλησία, τώρα ήταν άπ' τους πρώτους πιστούς τού έκκλησιασμούς κάθε Κυριακή πρωί.

Λεβέντης, ψηλός σαν κυπαρίσσι, με τό φέσι στραβά, τά μαλλιά κλωσμένα, ένα θαυροκεντημένο μαντήλι στό λαιμό, σαν έμπαινε στήτός και κομρωτός, ή έκκλησία «εγέμιζε» με την παρουσία του. Και καθόταν ως τό τέλος της λειτουργίας να πάρη τό αντίδωρο άπ' τό χέρι τού παπά. Τότε μόνον έφευγε. Και ξαναγυρνούσε στό πλοίο του, που τόν έπείριμενε στό λιμάνι, στό θρυλικό πυρπολικό του με την παράξενη ασπρακόκκινη σημαία, με τό σταυρό στην μέση.

Όλες και όλοι ήταν θέβαιοι πώς κάποιο μεγάλο μυστικό υπήρχε στην ζωή τού ήρωικού αυτού πολεμιστή και πώς κάποιαν εξέλιξή ζήτούσε άπ' τό Όλο με την τακτική έμφανισί του στην έκκλησία. Μά ποιό ήταν τό μυστικό αυτό, κανείς δέν μπορούσε να τό μαντέψη...

— Για την ψυχή του τό κάνει, συμπέραναν μερικοί. Έχει καταποντίσει στους θαλάσσιους χιλιάδες ψυχές με τό πυρπολικό του.

— Μπα! Κάποια μεγάλη άδικία έκανε, για την όποια μετάνιωστε. Έπέμεναν οι περισσότεροι καλά πληροφορημένοι.

— Έπινε, λένε, με τό χέρι του μιάν άδωσα κοπέλλα που τόν αγάπησε τόσο τρελλά, ώστε ανέθηκε στό καρδί του άποφασισμένη να τόν ακολουθήση όπου θά πήγαινε, διδίδαν με κακεντρέχεια άλλες φλύαρες γλώσσες.

Και τό μυστήριο, αντί να ξεδιαλύνεται, έπαιρνε διαστάσεις μύθου.

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΕΞΑΦΑΝΙΣΙΣ

Ένα πρωινό, οι Ψαρριανοί ζήτησαν έκπληκτοι και τρομαγμένοι συγχρόνως. Τό πυρπολικό τού Βισβίλη έλειπε άπ' τό λιμάνι. Και μολ' μ' αυτό είχε εξαφανισθή και ό θρυλικός κυβερνήτης του.

— Άλλο τούτο!, άπόρησε όλο τό νησί. — Κακό σημάδι..., ψιθύρισαν οι γεροντότεροι. Μήπως αντίκρυσε τόν τουρκικό στόλο να φτάνη, και έπρόλαβε να φύγη;

Μά την άλήθεια κανείς δέν την έγνώριζε.

Και ήταν πολύ ενδιαφέρουσα αυτή ή «άλήθεια». Ό Βισβίλης με τό εξωπλισμένο πλοίο του, ύστερα από μιάς εβδομάδος περιπετειώδους ταξίδι, έφτασε ένα με σημέρι' στό λιμανάκι της Άμμουλιάς, τού μικρού νησιού που βρίσκεται στον κόλπο τού 'Αγίου Όρους στην Χαλκιδική.

Βρόντηξαν τά κανόνια του μόλις άγκυροβόλησε, και οι ναύτες του πήδησαν ώπλισμένοι στην στεριά. Σέ λίγο, επί κεφαλής μιάς μικρής συνάδειας, ό Βισβίλης άνηφόριζε για τό σπίτι τού έφημερίου τού νησιού, τού παπά-Κωνσταντή.

Τρομοκρατημένοι οι άπλοϊκοί κάτοικοι τού νησιού σταυροκοπιώνταν στό διάδρομο.

— Αυτή τη φορά δέν την γλυτώνουμε!, ψιθύριζαν με τρόμο στην ψυχή. Ό Βισβίλης ήθελε για να μάς κόψη.

Δέν ήταν πράγματι ή πρώτη φορά που ό θρυλικός καταδρομέας τού Αιγαίου είχε φτάσει στό άπομακρυσμένο αυτό νησί. Και πήγαινε σ' αυτό γιατί ό παπά-Κωνσταντής είχε μιά πανέμορφη κόρη, την Παναγιώτα, ένα θεοπέσιο πλάσμα, όμορφιάς και άγνότητας, που τώκρυβε ζήλο, τυπα άπ' τά μάτια τών παλληκάρων τού νησιού γιατί τό προσέφερε για κόλλυβρα...

Μά ό Βισβίλης, στην τελευταία επίσκεψή του στό νησί αυτό, άνακάλυψε τό κλειστό αυτό μυστικό. Τώκαμε εξαιρετική έντιμότητα ή άγνή όμορφιά της και ή δειλή ασυνείδησή της. Τά κοραλλοβυσμένα χείλη της, ή λυγρή περσιμασιά της, τό τερνεύτο, γεροδεμένο σώμα της και ή σπάνια λευκότης τού προσώπου της, τού άναψαν ασύστατους πόθους.

Ποτέ του δέν υπήρξε γυναίκός ό Βισβίλης. Μισαγώνης μάλλον ήταν και τίς γυναίκες γς έδλεπε με τό άδιάφορο μάτι τού ασυγκίνητου πολεμιστή, που δέν γνωρίζει άλλη παρά άπ' τού πολέμου ή νίκη. Μά κι' ό Βισβίλης ήταν άνδρας. Και ήταν μοιραίο, μιά μέρα ν' άναρριχήση ή καρδιά του για λίγη τρυφερότητα.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΑΣ

— Ή μού δίνεις την κόρη σου γυναίκα μου, παπά-Κωνσταντή, άπείλησε δίχως διαταγή τόν έφημέριο της Άμμουλιάς που τόν είχε φιλοξενήσει τρεις μέρες σπίτι του, ή θά σου κόσω τό νησί.

Μά ό παπά-Κωνσταντής δέν έπτοήθηκε. Ήταν μέλος της Φιλικής Έταιρίας και στίς τρεις μέρες που κράτησε κοντά του τόν άγροίκο έπιδρομέα, τόν είχε μυσήσει σε πολλά μυστικά της προετοιμαζόμενης έθνεγέμευσης.

— Άν τό κόμης αυτό, θά σε καταρrostώ, τού άπείνησε με γαλήνια άξιοπρέπεια ό φιλικός ιερωμένος. Και τίποτε δέν θά πετύχης πιά στην ζωή σου. Όλες οι επιχειρήσεις σου στασάδ θά πηγαινούν και πολύ γρήγορα θά χάσης και τη λεβεντιά σου από κάποιο άδέσποτο έχθρικό δόλι...

Ή κατάρα ήταν μεγάλο όπλο στα χέρια ενός ιερωμένου την εποχή εκείνη. Και ό παπά-Κωνσταντής μ' αυτό τό όπλο, άφώπλισε τόν τρομερό κουροάρο τού Αιγαίου.

— Όποτε δέν θέλεις να μού δώσης την κόρη σου; έπείμεινε ό Βισβίλης άγριέμενος.

— Υπό δύο όρους θά μπορούσα ίσως... έλεπε πάλι άτάραχος ό παπάς. Ό ένας είναι, να μάθης άπ' έξω την ακολουθία της θείας λειτουργίας. Είναι κάτι που τό κατέχουν όλοι οι Φιλικοί. Και ό άλλος — άν τήρησης θέβαινε και τόν πρώτο κι' άπο-

φαστο να σοδ δώσω την Παναγιώτα... να μάθης την πολεμική τέχνη στην μέλλουσα γυναίκα σου...

Ό Βισβίλης πετάχτηκε άγανακτημένος. Όρους αυτός μόνο επέβαλλε, κανείς δέν τού επέβαλε. Και τώρα ό άσημος αυτός παπάς... Έπιασε τό γιαταγάνι του. Τό μισόβγαλε άπ' τη θήκη. Μά γρήγορα μετάνιωσε. Γιατί, άγαπούσε την Παναγιώτα.

— Τό δεύτερο, εύχαρίστως θά τό κάμω. Μά τό πρώτο, τό πρώτο είναι τόσο δύσκολο..., ψιθύρισε.

— Γιατί; άπόρησε δίδων ό παπάς.

— Γιατί είμαι αγράμματος, πάτερ.

Ό παπά Κωνσταντής τόν καθησύχασε και σ' αυτό:

— Κι' εγώ είμαι αγράμματος, παιδί μου, τόν διεβεβαίωσε, μά ξέρω άπ' έξω όλες τίς λειτουργίες τού Θεού.

Ο ΕΦΗΜΕΡΙΟΣ ΝΙΚΑ... 3

Αυτό ήταν τό μυστικό τού Βισβίλη. Δέν είχε κόμει ούτε φόνο, ούτε άδικία και άμάρτημα. Μόνο είχε άγασήσει. Και για θά κατακτήση την εκκλησία του, έσώχναζε — όπως είδαμε — κάθε Κυριακή στην έκκλησία τών Ψαρρών και έπάσχιζε να μάθη άπ' έξω την ακολουθία της θείας λειτουργίας...

Ήταν αγράμματος. Μά είχε θέληση. Και δέν έγνώριζε έμποδία στην ζωή του. Γι' αυτό δέν άργησε να άποστηθίση τά ύπεύθυνα λόγια τού ευαγγελίου και τών ιερών κανόνων, που άσυσταίσθητα, τού έστάλαξαν στην σκληρή πειρατική ψυχή του, την κολλούνη και την δικαιοσύνη που ως τότε άγνοούσε...

Ό Βισβίλης έπίστευε πώς είχε νικήσει τώρα τόν παπά-Κωνσταντή. Μά ό έφημέριος στην πραγματικότητα είχε νικήσει. Γιατί έβάδιε τώρα πιά την κόρη του σ' έναν άληθινό χριστιανό και πατριώτη!

ΝΕΑ ΕΜΠΟΔΙΑ ΣΤΟΝ ΓΑΜΟ

Ό Βισβίλης λοιπόν δέν πήγε για να κόψη την Άμμουλιά, αλλά για να παντρευτή την ωραιότερη κοπέλλα τού νησιού.

Ή Παναγιώτα, τρελλή από χαρά, τόν έπείριμενε στό κατόφλι τού σπιτιού. Και σαν τόν αντίκρυσε με τά παλληκάρια του ν' άνηφορίζη, άρμωσε να τόν προύπανηση. Ή γυναικεία της διαίσθησις της έλεγχε ότι ό Βισβίλης είχε κόμει για χάρι της ό,τι τού έζήτησε ό πατέρας της. Και δεβαίει για την μεγάλη χαρά που έρχόταν να της άναγγείλη, έσπευσε να ριχτή στην άγκαλιά του, κλαίγοντας από ευτυχία...

Μά ό παπά-Κωνσταντής υποδέχθηκε συνωφευγμένος τόν μέλλοντα γαμπρό του.

— Κακά μνύματα, παιδιά μου, και μη διάζεστε τόσο να χαρήτε, τούς άνήγγειλε. Ό "Ανθιμος Γαζής, ό αντιπρόεδρος τού 'Αρείου Πάγου, μού μήνυσε πώς πρέπει να μαστε όλοι έτοιμοι για την μεγάλη έπανάσταση. Και μαζί με τίς άλλες άπαγορεύσεις που διέταξε ή έπαναστατική έπιτροπή, όπως τά πανηγύρια, τό κρασί, τά γλέντια, είναι και οι γάμοι... Σέ λίγο ό τόπος μας θά χτυπήση τούς δυνάστες... Τό έθνικό κίνημα πρέπει να πετύχη... Πολλοί θά σκοτωθούν και πολλοί θά μείνουν άνάθρωποι. Πρέπει να στερηθούμε κάθε χάρα για λίγα χρόνια... Κι' ούτε να γεμισάμε τόν τόπο μας με μαυροφρεμένους χήρες...

Ό Βισβίλης δέν θέλησε να πιστέψη τόν μέλλοντα πεθερό του. Έδεώρησε τά λόγια του ύπεκουγη. Μά, ό έφημέριος τόν έπεισε, ελκινώντας του την διαταγή τού 'Αρείου Πάγου, της άνωτάτης έπαναστατικής άρχής της 'Ανατολικής Έλλάδος. Και ό Βισβίλης έσκυψε τό κεφάλι...

Η ΠΑΝΑΓΙΩΤΑ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ

Μά τό σίσθημα τών δύο νέων είχε άναφεί και φουντάσει στό μεταξύ. Και δέν έννώνριζε πιά περιορισμούς. Ό Βισβίλης

...μεν γὰρ γὰρ μερικὲς ἡμέρες ἀδρανῆς, πα-
λεύοντας μὲ χίλιες-δύο μαύ, -ς σκέψεις.
Τέλος ὁμῶς πήρε μιά τολημὴ ἀπόφασι:

—Θὰ παρουσιασθῶ ὁ ἴδιος στὸν ἀντι-
πρόεδρο τοῦ Ἀρείου Πάγου, εἶπε στὸν
παπὰ - Κωνσταντῇ. Καὶ θὰ δῆς πῶς θὰ
δεχθῇ νὰ μοῦ δώσῃ τὴν ἀδεία.

—Θὰ φαῖς ἀνόητος, τὸν ἐσυμβούλευσε
ὁ ἐφημέριος.

Μὰ ὁ Βισβίξης δὲν θέλησε ν' ἀκούσῃ
τὴν συμβουλὴ του. Τὴν ἐπομένη κιόλας
ἄρχισε νὰ διδάσκῃ στὴν Παναγιώτα τὴν
πολεμικὴ τέχνη· σκοποβολή, πάλι, λι-
θάρι, σφενδὼν καὶ ναυτικὴ ἀκόμη κατάρ-
τισι.

Τὴς ἔμαθε τὸν χειρισμὸ ὄλων τῶν πλοίων
τοῦ πηδαλίου, τῆς πυξίδος, τὴν μετεωρο-
λογία τῶν καιρικῶν σημείων, τὴν πλοηγική.
Καὶ μιά μέρα, μὲ τὴν ἀδεία τοῦ παπὰ -
Κωνσταντῇ —ποὺ τὸν ἀφῆσε ἐλεύθερο μὲ
τὴν ἀπειλὴ πάντα τοῦ ἀφορισμοῦ— ὁ Βι-
σβίξης πήρε τὴν Παναγιώτα στὸ πλοῖο
τοῦ καὶ ταξίδεψε γιὰ τὴν Εὐβοία. Ἀπὸ
ἐκεῖ, μὲ τὴν Παναγιώτα μεταμφιεσμένη
σὲ ἄνδρα, ἔφτασε στὴν ἔδρα τοῦ Ἀρείου
Πάγου καὶ ἐζήτησε νὰ ἰδῇ τὸν Ἀνθίμο
Γαζῆ.

—Ἐχω φέρεῖ ἕνα παλληκάρι ἀπ' τὴν
Χαλκιδική, εἶπε στὸν ἀντιπρόεδρο τῆς ἐ-
παναστατικῆς ἐπιτροπῆς. Εἶναι λεοντόκαρ-
δο. Ζητῶ νὰ τοῦ δώσετε τὸν ἐπίσημο τίτλο
τοῦ καπετάνιου, γιατί θὰ τὸ πᾶρω μαζί
μου στὸ πολεμικὸ μου. Δὲν ξέρω ἂν θὰ
πεθάνω αὐριο ἐγώ... Πρέπει τὸ πληρω-
μά μου νὰ ὑπακούσῃ τότε σ' ἕναν νεὸ
καπετάνιο, ἀνεγνωρισμένον ἀπὸ σᾶς.

Ὁ Ἀνθίμος Γαζῆς ἐθαύμασε τὴν λε-
οντιὰ τοῦ εὐλύγιου τοῦ παλληκα-
ριοῦ. Κι' ἔμεινε ἐκθαμβος ὅταν ὁ Βισβίξης
τὸ διέταξε νὰ πυροβολήσῃ ἐπάνω σ' ἕνα
χωματίνιο λαγῆνι ποὺ τοποθέτησε στὸν δε-
ξιὸ ὤμο του. Ἡ σφαῖρα τοῦ «αλληκαριοῦ»
τῚππησε τὸ λαγῆνι ἀπὸ ἀπόστασι ἐκατὸ
μέτρων χωρὶς ν' ἀγγίξῃ τὸν Βισβίξη...

—Εἶναι σπουδαῖο, λοιπὸν, τὸ πρωτο-
παλληκάρὸ μου αὐτό; ρώτησε τὸν Ἀνθί-
μο Γαζῆ τότε ὁ Βισβίξης.

—Μὰ τὸν Θεό, νάι. Μὰ ποῖο εἶναι;
Καὶ πῶς λέγεται;

—Παναγιώτα, εἶναι τ' ὄνομά του καὶ
θὰ εἶναι ἡ μέλλουσα γυναῖκα μου ἂν τὸ
ἐπιτρέψῃ αὐτὸ ἡ ἐξοχότης σας, εἶπε θρι-
αμδευτικά ὁ Βισβίξης.

Ὁ Γαζῆς δὲν εἶχε πιά κανέναν λόγο ν'
ἀντιθῇ. Ἡ πατρίδα του θ' ἀποκόττασε μιὰν
ἀκόμη ἡρωικὴν πολεμιστριά, ποὺ στὸ πλεω-
ρὸ τοῦ συζύγου της, θὰ προσέφερε πολὺτι-
μες ὑπηρεσίες.

Καὶ ἐπέτρεψε τὸν γάμο τους...

ΔΥΟ ΣΥΖΥΓΟΙ ΑΝΕΡΑΣΤΟΙ

Τὸν μῆνα τοῦ μέλιτος ὁ ἐρωτευμένος
σύζυγος τὸν ἐπέρασαν πολεμώντας. Πιστὶ
τὸ πολεμικὸ τοῦ Βισβίξη διετάχθη νὰ πλεῖ-
σῃ στὸν Εὐρίππο καὶ ν' ἀποκλείσῃ τοὺς
Τούρκους ποὺ πολεμοῦσαν στὴν Εὐβοία.
Μὰ, καὶ ἄλλως ἔξῃ μῆνες δὲν ἔμειναν οὐ-
τε λεπτὸ μόνον, σὰν νεοίπαντρες... Γιατί
ὁ ἀποκλεισμός συνεχίστηκε, μέρα καὶ
νύχτα...

Ὡστόσο, μιὰ μέρα μιὰ ἐχθρική σφαῖρα
ὄρθηκε τὸν Βισβίξη στὸν κρόταφο καὶ τὸν
ἀφῆκε ἄπνοον... Ἦταν τὸ τέλος τοῦ πο-
νεμένου εἰδυλλίου τῶν δύο ἀνέραστων συ-
ζύγων.

Ἡ Παναγιώτα ἔγινε καπετάνισσα τοῦ
πλοίου της. Καὶ ἐξακολούθησε τὸν ἀποκλει-
σμὸν μέχρις ὅτου ὁ ἐχθρὸς ὑποχώρησε. Κα-
τόπιν, ἐχάρισε τὸ πλοῖο της στὴν Ὑδρα
καὶ ἀποσύρθηκε σ' ἕνα μοναστήρι, σὲ ἡ-
λικία μόλις εἰκοσιενὸς ἔτους...

Ἡ λαχτάρα τοῦ πατέρα της, νὰ τὴν
κάμῃ μοναχὴ, ἐπραγματοποιήθηκε.

MIX. ΧΑΝΝΟΥΣΗΣ

ΤΑ ΔΥΟ ΑΚΡΑ

Δυὸ ἀπελπισμένοι εἶνε ἔτοιμοι ν' ἀφῇ-
σουν τὴν ζωή.

—Γιατί αὐτοκτονεῖτε; ἐρωτᾷ ὁ ἕνας.

—Γιατί δὲν μ' ἀφῇουν νὰ παντρευθῶ
μ' ἐκείνην ποὺ θέλω... Καὶ σέις;

—Γιατί παντρεύτηκα μ' ἐκείνην ποὺ ἡ
θελῶ...

Ἦταν ἡ φύσις...
ἔχῃ κέφια

ΠΑΡΑΞΕΝΕΣ ΒΡΟΧΕΣ

ΒΑΤΡΑΧΟΒΡΟΧΕΣ—ΒΡΟΧΕΣ ΓΑΛΑΚΤΟΣ
—ΠΟΡΤΟΚΑΛΛΟΒΡΟΧΕΣ—ΒΡΟΧΕΣ ΑΙ-
ΜΑΤΟΣ—ΚΑΤΣΑΡΙΑΟΒΡΟΧΕΣ ΚΑΙ...

«Εἰς τὸ Ρωσικὸν χωρίον Μεσττέρα
τῆς περιφέρειας Γκόρκι—γράφει ὁ παγ-
κόσμιος τυπὸς—εἶχε ἐνοικήσει· τελευ-
ταίως σφοδρὰ καταιγίς, κατὰ τὴν δι-
άρκειαν τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι παρε-
τήρησαν ἕνα περίεργον φαινόμενον: Εἰς
ὠρισμένην στιγμὴν, ἡ πίπτουσα βροχὴ
μετετράπη εἰς χάλασαν καὶ ἡ χάλασα
αὐτὴ εἶχε ἀσύνηθες σχῆμα λεπτῶν.
Πολλοὶ χωρικοὶ συνέλεξαν ἀρκετὰ τσι-
αυτὰ λεπίδια, ὅταν δὲ τὰ ἐξήτασαν
προσεκτικώτερον, ἐπέστησαν ὅτι ἐπρό-
κειτο περὶ πλακιδίων ἐξ ἀργύρου ἐπι-
μήκους σχήματος...»

«Πλακίδια ἐξ ἀργύρου!» Ξέρετε τί θὰ
πῇ νὰ γυρίζετε ἀμέριμνος στὸ δρόμο,
νὰ σας πιάσῃ ξαφνικὰ μιὰ βροχὴ καὶ
νὰ φθάσῃ στίγιί σας... ὅχι πιά κατα-
μουσκεμένος, ἀλλά... κατασημωμένος!
Αὐτὸ, ὅπως διαβάσατε, ἐπαθὺν καὶ οἱ
ἀγαθοὶ χωρικοὶ τοῦ Μεσττέρα, ποὺ ἔ-
μειναν κατὰπληκτοὶ καὶ φοβισμένοι,
μαζί, ὅταν στῇ μιὰ πλευρὰ τῶν ἀσημέ-
νιων αὐτῶν πλακιδίων διέκριναν τὴν εἰ-
κόνα ἑνὸς ἱπποῦ μετὰ τὸ ἀκόντιο ἐπὶ
χερὶ καὶ στὴν ἄλλη ἐδιόρασαν τὴν ἐπι-
γραφή: «Μέγας Δούξ Μιχαὴλ Θεόδωρος
εἰς τῆς Ρωσσίας».

Δὲν εἶνε ὁμοίᾳ τὴν πρώτη φορὰ ποὺ
οἱ ἄνθρωποι δεχόταν ἀπὸ τὸν οὐρανὸν τέ-
τοια παράξενα ὁράματα ἀπὸ τὸν οὐρανὸν.
Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῶν «μηνῶν» ποὺ ἐ-
χόρτασε τοὺς Ἑβραίους, πᾶσαι αἱ
εὐεργετικὲς εὐερίαι οἱ προγόνους μας κατεστράφησαν
ἀπὸ τὸ φαινόμενον παραδόξων βροχῶν,
τὶς ὁποῖες, καθὼς δὲν μετράσαν νὰ
τὶς ἐξηγήσουν, τὶς θεωροῦσαν ὡς κακά
προμνηματα, γιὰ τοὺς κατοίκους τῶν
περιοχῶν, ὅτις ὁποῖες ἔφεταν.

Ἐποὶ παρέμειναν περίφημοι οἱ «βρο-
χὲς αἵματος» γύρω ἀπὸ τὶς ὁποῖες ἐ-
δημιουργήθη δολοφονία μεσαιωνικῆς φιλο-
χρησίας. Στὴν πραγματικότητά, τὸ «αἷ-
μα» δὲν ἦταν παρὰ κόκκινοι σπόροι ὡ-
ρισμένων φυτῶν, ποὺ ἐβλάσταναν σὲ
μακρινὰς περιφέρειαι καὶ τοὺς ὁποῖους
μετέφερναν ἰσχυροὶ ἀνεμοί. Οἱ κόκκινοι
σπόροι ἀνεμίνοντο μετὰ τὴν βροχὴν,
ποὺ φυσικὰ μετεβάλλετο... σὲ αἷμα!
Τὸ ἴδιο συνέβαινε καὶ μετὰ τὶς τρομα-
κτικὰς βροχὰς θειαφίου, μὲ τὴν διαφο-
ρὰ ὅτι, στὴν προκειμένη περίπτωσι, τὸ
θεῖον ἀποτελεῖτο ἀπὸ... κίτρινους σπό-
ρους. Ἀλλὰ καταπληκτικὴ βροχὴ, ποὺ
μὲ δέος τὴν ἀναφέρουν οἱ συναστρίται
τοῦ μεσαιῶνος, εἶνε ἡ...γαλακτικὴ βρο-
χὴ! Καὶ ὁμοῦ δὲν ἦταν παρὰ μενὰ ἡ
ποσότης σκόνης ἀπὸ ἀσβεστόωδη δι-
ονά, ἀναμεμιγμένη κι' αὐτὴ μετὰ τὸ λεῖ-
ος τῆς βροχῆς, ποὺ ἔτσι γινόταν... γα-
λακτώδες!

Περίεργε διὰς βροχῆς ἀναφέρει κι'

ἄλλες ἡ ἱστορία: Στὶς 8 Ἰουλίου τοῦ
1833, π.χ., ἔδρεξε... πορτοκάλια στὴν
Νεάπολιν. Τὸ 1665 στὸ Χάμ καὶ τὸ 1885
στὸ Τουργαί ἔπεσαν... βατράκια. Στὸ
Κοάρ ἔδρεξε... κατσαρίδες δύο φορές:
τὸ 1818 καὶ τὸ 1885. Βροχὲς ἀπὸ...
ἀκρίδες ἐσημειώθησαν πολλὰς φορές
καὶ σὲ διάφορες περιοχάς. Ὅσον ἀ-
φορᾷ τὶς βροχὰς σκουληκιῶν, αὐτὲς πιά
δὲν μετροῦνται. Στὶς 13 Μαΐου 1832,
μιὰ τέτοια βροχὴ ἦταν τόσο πυκνὴ σὲ
μιὰ περιφέρεια τῆς Γαλλίας, ὥστε ὁ-
λοὶ οἱ ἀμειβοῦντες δρόμοι ἀπεκλείσθησαν
ἀπὸ τὰ σκουλήκια.

Τέλος, πρὶν ἐτῶν μόλις, οἱ δρόμοι μι-
ὰς ἀμερικανικῆς πόλεως ἐγέμισαν ἀπὸ
...ψάσια, ὕστερα ἀπὸ μιὰ πολὺωρη καὶ
ἐντατικὴ βροχὴ... ψαριῶν.

Πρέπει ὁμοῦ νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι πολὺ
τιμωτέρα ἀπ' ὅλες τὶς παραδόξους αὐτὰς
ὡς σήμερα βροχῆς εἶνε αὐτὴ ποὺ ἐπλημ-
μύρισε μ'...ἀσχημὶ τοὺς δρόμους τοῦ
γροσικοῦ ρωσικοῦ χωριοῦ Νίζνι —
Νόβογορὸν, ὅπως λεγόταν ἄλλοτε τὸ
Μεσττέρα.

Μερικὰ λοιπὸν ἀπ' τὰ μυστηριώδη ἀ-
σημένια αὐτὰ πλακίδια ἀπεστάλησαν
στὸ ἱστορικὸ Μουσεῖο τῆς Μόσχας, ὅ-
που διεπιστώθη ὅτι πρόκειται περὶ κερ-
μάτων τοῦ ἑνὸς καπικιοῦ ποὺ ἦσαν ἐν
κυκλοφορίᾳ στὴν Ρωσσίαν κατὰ τὸ τέ-
λος τοῦ 17ου αἰῶνος. Πῶς ὁμοῦ τὰ ἀσημένια
αὐτὰ κέρματα—σὰν νάβλεπαν νὰ γεθῶν
καὶ πάλιν...αὐθαίρετως ἐν κυκλοφορίᾳ,
ρεθῶν στὰ οὐράνια κι' ἔπεσαν
ἀπ' ἐκεῖ, σὰν χάλυζα, στὸ χωριὸ Με-
σττέρα;

Οἱ χωρικοὶ βέβαια τὸ ἀπέδωσαν
στὴν... καλὴν τοὺς τύχην, ὁ Ρώσος ὁ-
μως καθηγητὴς Δρ. Ἐντὶγκ ὕψιστον
νεὶ τὴν ὑπόθεσιν — ποὺ φαίνεται καὶ ἡ
ὁρθὴ — ὅτι κάποιοι κυκλῶν, ποὺ ἐξε-
σπασε κοντὰ στὸ χωριὸ, ἀνέσκαψε τὸ
ἔδαφος σὲ κάποιο σημεῖο, ὅπου θὰ ἦταν
θαμμένος ἕνας θησαυρὸς! Τὰ νερά καὶ
ὁ ἀνεμὸς ἐσάρωσαν τὰ χώματα ποὺ ἐ-
σκέπαζαν τὸν θησαυρὸ καὶ τὰ ἐλαφρὰ
ἀσημένια νομίσματα, ποὺ βρίσκονταν
στὴν ἐπιφάνεια τοῦ θησαυροῦ, παρεσύρ-
θησαν ἀπὸ τὸν κυκλῶνα πρὸς τὰ ὕψη
καὶ ἔπεσαν μετὰ ἐπάνω στὸ γειτονικὸ
κὸ χωριὸ.

Ἀς σημειώσῃ ὅτι τὸ χωριὸ αὐτὸ εἶ-
νε χτισμένον στὴν βάσιν μιᾶς ἀπότομης
πλαγιάς. Καὶ ὁ Ρώσος καθηγητὴς
προσθεῖται ὅτι στὸ μέρος ὅπου ὁ ἀνεμὸς
ἔφερε στὸ φῶς τὰ ἀσημένια καπικία
τοῦ Μεγάλου Δουκὸς Μιχαὴλ Θεοδω-
ροβίτς, θὰ ὑπάρχουν ἀσφαλῶς κι' ἄλ-
λοι θησαυροὶ!

Ἡ θεοδώσις διὰ αὐτὴ τοῦ καθηγη-
τοῦ ὑπῆρξε καταστροφικὴ γιὰ τὸ Με-
σττέρα... Ὅλοι σχεδὸν οἱ κάτοικοι τοῦ
χωριοῦ ἐγκατέλειψαν τὶς δουλείας
τοὺς καὶ ἐξημεροδραβυάζοντο γύρω ἀ-
πὸ τὴν πολὺτιμὴν πλαγιά, ψάχνοντας νὰ
βροῦν τοὺς κρυμμένους θησαυροὺς. Ὅ-
σοι πάλιν εἶνε πρὶν ὀλιγαρκεῖς ἡ τεμνύ-
δες, παραμένουν στὸ χωριὸ, ἀνεδαῖνοι
στὶς στέγες τῶν σπιτιῶν καὶ ἀνασκαπ-
ζον ἀδιάκοπα τὰ κεραμίδια γιὰ νὰ
περιοιυλλέξουν τὰ ὑπολείμματα τῆς
...ἀσημένιας βροχῆς, ποὺ σὲ μιὰ στι-
γμὴ κεφιοῦ τῆς φύσεως, ἐπῆγε κι' ἡ
κατάστασις τοῦ φιλήσυχου χωριοῦ.

ΓΙΑ ΣΑΣ ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ

Οἱ χειρονομίες ἔχουν μιὰ περίεργη
δύναμι στὸ πνεῦμα ἐκείνων, ποὺ μᾶς
περιβάλλουν.

Συνήθιστε νὰ μὴν κάνετε ἁσκοπες
καὶ ἀποτομὲς κινήσεις. Καταστρέφουν
τὴν χάρι σας.

Ἐμπρὸς στὸν καθρέφτη, μελετῆστε
τὶς χειρονομίες σας.

Μὴν προσπαθεῖτε νὰ μιμηθῆτε μιὰν
ἄλλη γυναῖκα, γιὰτὶ πιθανὸν νὰ μὴν
ταυρίζουν σ' ἐσᾶς οἱ κινήσεις ἐκεῖ-
νης.

Ἀνάλογα μετὰ τὸ πλάσιμό τοῦ σώμα-
τος, μετὰ τὴν ἔκφρασι τοῦ προ-

σώπου, πρέπει νὰ συμβαδίζουν οἱ
χειρονομίες καὶ οἱ στάσεις, ὥστε νὰ
δίδουν τὴν ἀρμονία καὶ τὴν εὐρυθμία.

Ἄλλες κινήσεις ἔχει ἡ ὑψηλὴ, ἡ θε-
ωρητικὴ γυναῖκα κι' ἄλλες ἡ μικροκα-
μωμένη.

Ἡ πρώτη θὰ εἶνε ἀσοστή ἐὰν θελήσῃ
νὰ ἔχῃ τσακίσματα καὶ λυγίσματα,
ποὺ ἐπιτρέπονται σὲ μιὰ μικρόσωμη
μὲ πολὺ νεανικὴ ἐμφάνισιν.

Μιὰ δυνατὴ καὶ ὕγιης γυναῖκα θὰ
δρεθῇ σὲ πλήρη δυσαρμονία μὲ χειρο-
νομίες νωχελεῖς καὶ ἀργές.

H ΑΦΡΟΔΙΤΗ